

BİNBİR ROMAN

Cilt: 3 - Sayı: 74 - 25 Kuruş

12 - Ekim - Çarşamba - 1949

POL MERAKLA SORDU.

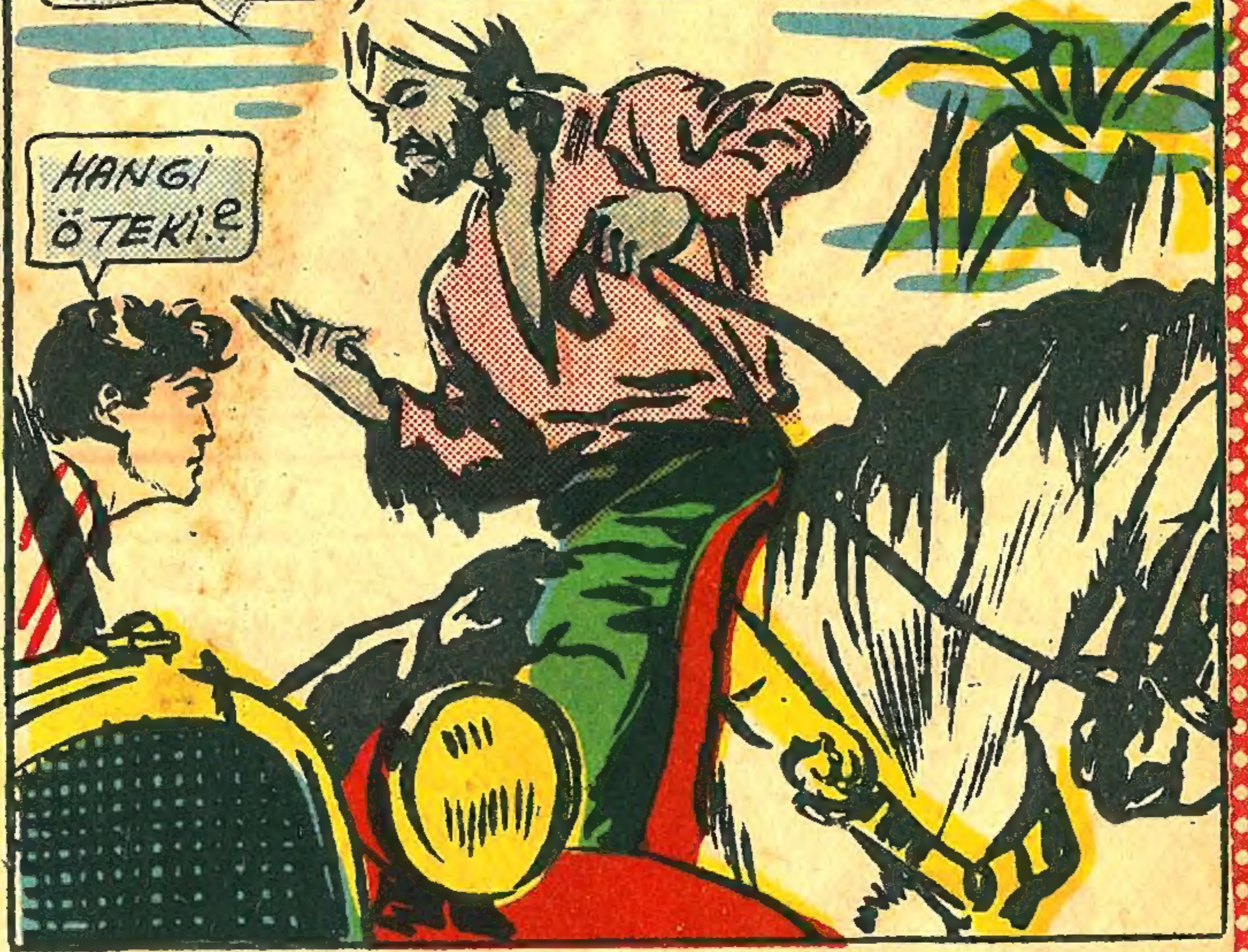
ÇOK MÜTHİŞ OLDU YÜZBAŞI..
MARİNELİ SİVA GİBİ ATEŞ
PÜSKÜRÜYORDU. İKİ KADINI Bİ-
RAKTIK. ÇEKİLMEK ZORUNDA
İKİ Mİ? KİMLER KALDIK..
DEN BAŞEDİYOR SUN

AŞKIN ZAFERİ

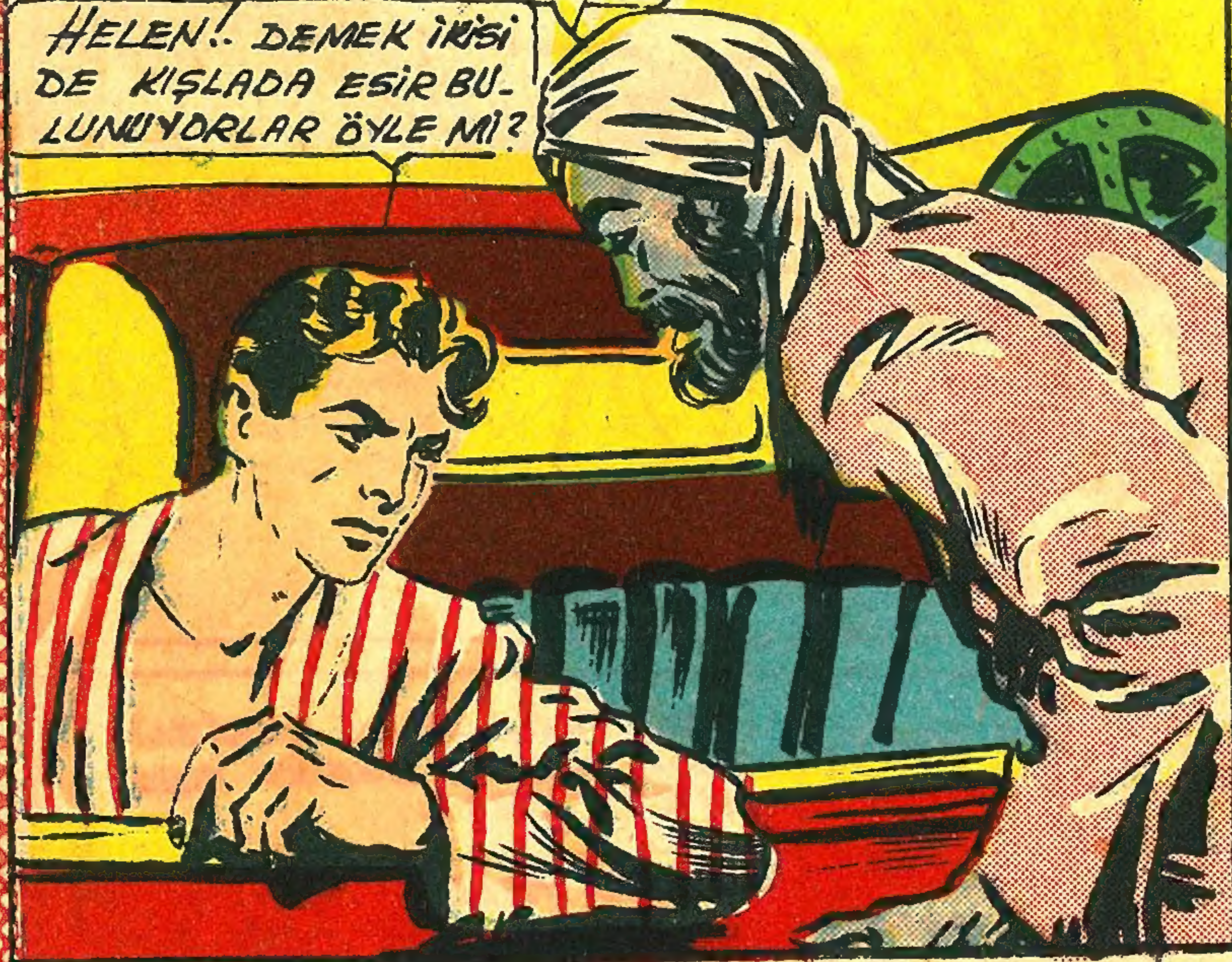
ŞU MAĞARADAKİ KADINLA ÖTERİNDEN..

HANGİ
ÖTEKİ?

ÇİFTÇİ KORNER'İN KIZI

HELEN! DEMEK İKİSİ
DE KİSLADA ESİR BÜ-
LUNUYORLAR ÖYLE Mİ?

TEKRAR MARŞA BASTI OTOMOBİLE YOL
VERDİ

DEMİK O DA YAKALAN
MIŞ... ACABA SEBEBİ NE?
BABASI VE ZENADE'YLE
YOLDA GÖRMEDİM Mİ BEN
ONLARI. HAVA KARARMADAN
ORAYA VARMA LIYIM..

KÖPRÜ CİVARINDA OTOMO-
BİLİ BİR AĞAÇLIK ARKASINA
GİZLEDİ. NEHİRE ATLADI

SESSİZCE
YÜZÜ KİŞİ
LANN AL-
TINA GEL-
Dİ

ARKASI
VAR

HAVA KARARMAK ÜZEREDİR. HÖCRELERİN BULUN. DÜĞÜ YERDE.

DİNGA YAK ŞU İŞİĞİ... ÇIKAR ZARLARI. EĞER BİRŞEY YAPMIYACAK O LURSAK SIKINTIDAN ÇATLARIZ SONRA.

MİHRACE KADINLAR. DAN GÖZÜNÜ AYIRMA. MAMI SÖYLEDİ.

BRAMA SENİ "KADINLA ŞEYTAN ARASINDA KALIR. ARADA SİRADA SAN ŞEYTANA EMNİYET ET, BAKARISIN OLUR Bİ-TER.

AJ SONRA...

DÜŞEŞ GEL. Dİ...

DÜBEŞ ÜÇÜNE BİRDEN..

19/2

HÖCREDE

EVEY. PENİ-REDEN. GELİ-YOR.

HELEN İSLİĞİ İŞİTİYOR MÜSÜN? SANKİ BİR YILAN VARMİŞ GİBİ.

POL!

SSST! BAĞIRMA. YIN.

POL'UN İSMİNİ İŞİTİR İŞİTMEZ HELEN PEN. CEREYE KOŞTU.

POL!. SEVGİ-LİM..

SSST! BEN BU ÇUBUKLA RI KESMEĞE GELİŞİRKEN HÜSBUR SEVIN FARKINDA DE GİLMİŞSİNİZ GİBİ YAPIN...

İKİ KADIN HEYECANLA GERİ ÇEKİLDİLER. BU SİRADA DA DİNGA YARI KARANLIK HÖCREYE PENCEREDEN BAKAR.

NEDEN YATIP UYUMUYORSUNUZ?

SENDE NEDEN O KEÇİ SURATIN. LA BİZİ GÖZLÜ YORSUN. RAHAT BIRAK.

DİNGA ÇEKİLDİ. SESSİZLİK İÇİNDE YALNIZ EĞENİN SESİ DUYULUYORDU.

AFERİN HELEN... FAKAT BUIŞ GECE YARISINDAN EVVEL BİTMİ-YECEK ONA GÖRE HAREKET ET.

ARKAN VAR.

4/2

İTİRAFLAR

Nakleden: Semih DEMİRCİ

Delia, her gittiği yerde heyecanlar yaratan bir güzeldi. Gençti sevimliydi, nazikti ve bu yüzden de yolda yürürken, yahut birisiyle konuşurken hiç tanımadığı kimselerin çeşitli manâlar taşıyan gülümseyişleri ile karşılaşır. Fakat bu gibi küstahlıklara cüret eden kimseler onun, harikulâde yeşil gözlerinin en kaşarlanmış kadın avcılarının bile pes dedirten kibirli ve istihfakâr bakışlarıyla karşılaşınca yerin dibine geçerek, yaptıklarına bin kere pişman olurlardı. Delia bu kadarla da kalmaz ve hemen akabinde o lâtif, müstehzi ve eşsiz tebessümünü takınarak bu kendisini bilmezleri, dünya başlarına yıkılmıştan beter ederdi.

Bir akşam bir dükkân vitrininin önünde duruyordu. Birdenbire genç bir adam yanına sokuldu ve kulağına göyle fısıldadı:

"Derhal yolun karşı tarafındaki lokantaya gelin!" Delia hemen pişman edici bakışlarını adamın gözlerine tevcih etti, fakat ötekinin yüzünde en küçük bir kılmıdanma, yahut değişiklik bile olmamıştı." Dikkati çekecek hiç bir harekette bulunmayın. Ben detektifim. Sokak ortasında gürültü çıkarmaya kalkışmayın ve vakit geçirmeden dediğimi yapın." Delia ürkek adımlarla onu takip etti. Zira hayatında ilk defa olarak başına böyle bir şey geliyordu. Bununla beraber polisin şüphe götürmez bir hataya düştüğünü, alaylı ve azametli bir tebessümle ihsas etmekten de çekinmiyordu.

Dedektif onu bir masaya oturttu ve kendisi de karşısına geçti. Delia biraz müsterih olmuştu. Beraber olduğu insan da nihayet ötekiler gibi bir erkekti, hem de azıcık daha yakışıklıca bir erkek. Korkması için hiç bir sebep yoktu. Adam içinde havyar ve istiridye de bulunan mükemmel bir yemek ısmarladı. Yüzü hâlâ eski sertliğini muhafaza ediyordu. Halbuki Delia yavaş yavaş yumuşamaya başlamıştı bile. Hiç konuşmadan karınlarını doyurdular. Yemek bitince adam önündeki şampanya kadehini ağzına götürerek: "Görüyorsunuz ya, Madam, dedi. Ben sessiz, tedbirli, kibar bir detektifim ve daima bir iskandalıdan kaçınmak için elimden geleni yaparım. Sizi doğru buraya getirdim ve beraberce iki arkadaş gibi yemek yedik. Umarımki bütün bunları takdir ettiniz." Sözlerinin tesirini müşahade etmek için bir müddet sustu ve bardağını doldurarak devam etti: "Teferruatla başınızı ağrıtabileceğim. Çok kıskanç olan kocanız,

cım parlıyan Delia sarardı ve adama sokuldu:

"Bu centilmence hareketinizden dolayı size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum, dedi. Siz hakikaten halden anlıyan bir adamsınız. Kocam bunların hiçbirini öğrenmemeli. Yoksa beni eli bile titremeden öldü-

rür. Ona hiç bir şey söylemeyeceğimizi vaadediyorsunuz değil mi?"

Adam söz verdi ve Delia'dan ertesi akşam için bir randevu istedi. Kadın ise bu kadarına çoktan razıydı...

Buluşmalar birbirini takip etti ve tam on iki akşamı beraber geçir-

son günlerde sıklaşan gezmelerinden şüphelendiğini söyleyerek beni sizi takibe memur etti. Ben de istemiyerek bazı nahoş sahneler şahit oldum. Bununla beraber halden anlıyan bir adamım ve yirminci asırda yaşadığımızı unutmuyorum. Siz hakikaten güzel, sehar ve bu yüzden de her zaman binlerce işgal edici teklife maruz kalabilecek bir kadınsınız. Bütün hemcinsleriniz gibi zayıf olduğunuz da muhakkak. Her ne kadar vazife hissim beni, hakkınızda öğrendiklerimi olduğu gibi kocanıza anlatmak yoluna sevk ediyorsa da, insanlığım ve kalbim bu mesele hakkında daha önce sizinle konuşmam lâzım geldiğini söylüyor. Cevap vermeden önce iyi düşünün. Zira istikbaliniz ve kaderiniz ağızınızdan çıkacak olan kelimelere bağlıdır."

Yeşil gözlerinde fattan bir kıvılcık

Fakat o harikulâde gözlerinin, en kaşarlanmış kadın avcılarının bile

diler. Delia şayanı hayret bir yumuşaklıkla Douglas'ın isteklerini yerine getiriyordu. Çok geçmeden arkadaşlıklarına sebep olan hadiseyi unutmışlardı bile. Onun adını dahi ağızlarına almıyorlardı.

Bir gün adam: "Delia, sevgilim dedi. Sana bir itirafta bulunmak istiyorum. Zira bu yalanın saadetimizi gölgelemesine daha fazla tahammül edemeyeceğim. Artık hakikati öğrenmen doğru olacak. Ben detektif degildim. Bunu seninle tanışabilmek için uydurmuştum... Bana kızmadın ya?..

Delia eşsiz tebessümüyle gülümsedi ve: "Saadetimizi gölgeliyen bir yalan daha var, Douglas diye cevap verdi. Senin de onu öğrenmen lâzım. Ben de evli degilim.."

HAFTA

En büyük - en zengin
herşeyden bahseden biricik
HAFTALIK MECMUA

HAFTA'nın birinci ve ikinci sayısını
aldınız mı?

Üçüncü sayısı önümüzdeki cuma günü çıkacak olan HAFTA Türkiye'nin en güzel haftalık mecmuasıdır. En büyük boyda 36 renkli sahife içinde 50 resimli mevzu, üç roman ve iki hikâye vardır. Türkiye'de ilk defa dört renkli basılan mecmua HAFTA'dır. Fiyatı 50 kuruş.

ki genç gene Körn Tod'dan bahsetmeğe başladılar. Vilâ genç mühendisin ismini işitmeğe, onun lâfını etmeğe doyamıyor gibiydi. Nihayet parti dağıldı ve misafirler evlerine dönmeğe başladılar.

Yolda Mason Nort, «Görüyorum Vilâ Moris'le çabuk ahab ol-
dun» dedi. «Kız seninle bülbül gibi konuşuyordu. Kızdığı zaman harîç, onu hiç okadar heyecanlı görme-
miştim.»

Vintrop durgun durgun, «Evet» dedi. «Bir başka erkekten bahsediyorduk.»

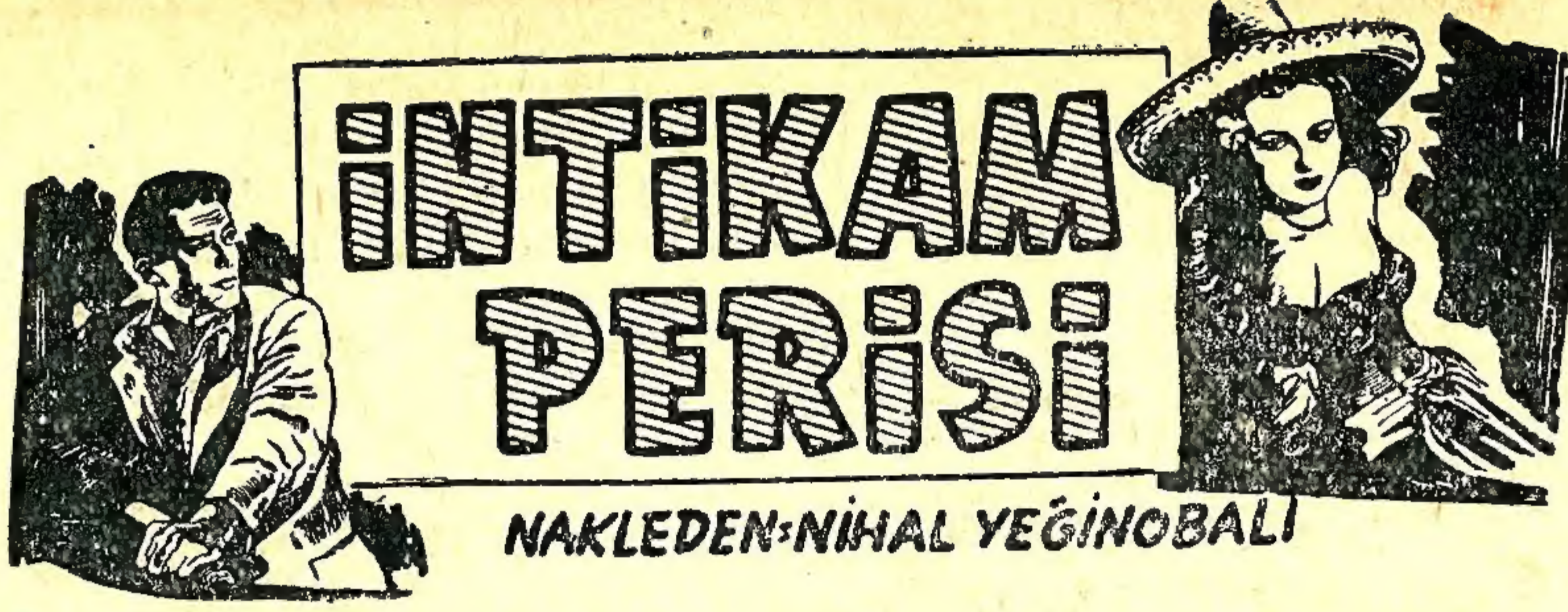
X

İşler Karışıyor

Star Viley New York'a döndüğü zaman kış gelmiş ve mevsimin ilk karı yağmağa başlamıştı. Viley'i istasyonda Harington Çeyz karşıladı. Vakit gece yarısıydı. İki ortak Viley'in odasına kapandılar ve bir kaç saat konuştular.

Viley icap ettiği zaman birkaç saat uykuyu kendine yetirmeğe alışmıştı. Onun için ertesi sabah erkenden kalktı ve hemen telefonun başına geçerek bir numara çevirdi.

«Mr. Halsted, Mr. Vernon Halsted'i istiyorum efendim... Uyardırın öyleyse... Tabii çok mühim. «Birkaç dakika bekledi, sonra karşı taraftan uykulu, küskün bir ses cevap verdi.

Aşk ve Macera Romanı: 14

den bir iki defa dışarı bakıp takip edildiğine emniyet getirdikten sonra şoföre,

«Size verdiğim adrese aldırış etmeyin de hemen parka girin» dedi. «Orada keskin bir viraja süratle sapıp yolun kenarına çekilin. Durun ama motörü durdurmayın. Dedigimi yaparsanız ben de sizi memnun ederim.»

«Baş üstüne, Miss!»

Araba parkda keskin bir virajı sapıp da durunca Vilâ hemen dışarı atladı ve dönemece giderek diğer arabayı durdurdu. İki şaşkın şoförün gözleri önünde genç kız ikinci arabanın kapısını açtı ve,

«Çık dışarı, Liane» dedi.

Vilâ Moris'in hususî oda hizmetçisi Liane, kızın parıl parıl yanan gözlerine şöyle bir baktıktan sonra

öfkeden inip kalkıyordu.

«Kadın milleti!» diye mırıldandı. «Hepsi de birbirinden kal-
leş!»

Şoför güldü. «Öyledir, Mis. Ama arasına sizin gibi dürüstleri de çıkar. Ben böyle birkaç tane kadın tanırım.»

Vilâ da geyriihtiyari güldü. «A-dın ne senin, ahab?»

«Danyel Marley, Mis.»

«Benim adım da, Vilâ Moris.»

«Yani milyarder Moris'in varisi olan Mis siz misiniz?»

«Evet, Danyel. Ama ailemin beni nasıl baskı altında bulundurduğunu görüyorsun. Peşime kendi oda hizmetçimi takıyorlar. Bir dostta ihtiyacım var!» Eskidenberi iyi bir insan sarrafı olan ve karşısındaki şahsiyetini anlamasını iyi bilen Vilâ, «Sen dürüst çocuğa ben-

Peşime adamı takıyorlar. Artık burası emin değil...»

Vilâ eve döndüğü zaman Mason Nort ve Vernon da dahil olduğu halde bütün Halsted ailesinin kendini beklediğini gördü. Centilmen Ceof'un Bili'si ile Halsted'ler arasında çoktandır beklenen çarpışma gelip çatmıştı. Vilâ yaptığı işin yanlış bir şey olmadığını, ona itimat etmeleri icabettiğini, çünkü onlara hiçbir şey söyleyemeyeceğini ısrarla tekrarlıyordu. Ötekiler ise genç bir kızın kendi başına gizli kapaklı işlere karışmasının doğru olmadığını söylüyorlardı. Vilâ bilhassa peşine casus taktığı için Mrs. Halsted'e küskündü. Mr. Halsted ile Mr. Nort da bu meselede Vilâ'ya hak veriyorlardı. Nihayet Mrs. Halsted serin ve kuru dudaklarıyla genç kızın yanağına dokundu ve,

«İnşallah bunu senin iyiliğin için yaptığımı anlarsın, Vilâ» dedi. «Ama sana sormam icapeden bir tek sual var. Mazideki dostların hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Eğer birisine gizlice söz verdiysen, bizden çekinme, açıl. Sözlü olduğun kimseyi bizimle tanıştır. Eve gelip gitsin. Daha iyi olur, değil mi?»

Vilâ hafifçe gülümsedi. «Eksik olmayın, Mrs. Halsted. «Gerçi işin içinde bir erkek var. Ama sizin zannettiğiniz gibi değil. Sizin dediğiniz gibi bir şey olursa gizli tutmıyacağımdan emin olabilirsiniz.»

Mesele böylece kapanmış gibi oldu ve Halsted hanesine yabancı bir sükûnet çöktü. Fakat yeni bir heyecan getiren bir şey oldu. Akşam yemeğinden sonra Vilâ bir dansinge gitmişti ki kapı çalındı ve birkaç dakika sonra uşak Velş salona girdi. Mrs. Halsted,

«Ne var, Velş?» diye sordu.

«Bir bey, hanımefendi.» Uşak gümüş tepsi üzerinde bir kart uzattı.

Mrs. Halsted kartı okudu sonra çabucak kızından tarafa bakarak gülümsedi.

«Buraya al, Velş.»

Uşak dışarı çıkınca Mrs. Halsted kızına döndü: «Kim gelmiş dersin, Anci? Star Viley!»

XI

Eski Bir Aşık Yeni Bir Seveda Peşinde

Ertesi sabah Vilâ ile Dan Marley araba satın almağa gittiler. Alçak, uzun ve ferah, son derece zarif bir hususî otomobilde karar kıldılar. Genç şoförün Vilâ'ya bir iyilik perisi nazarıyla baktığından ve ona hakikî bir dost olacağından şüphe yoktu. Alış veriş ve kayıt işleri bittikten, otomobil Dan'ın ismine geçirildikten sonra Vilâ:

«Yapacağın iş gayet basit, Dan» dedi. «Benden haber beklিয়েceksin. Bizzat benim sesimi duymadıktan sonra hiçbir adrese gitmeyeceksin. Kimseye itimat etmeyeceksin. Yalnız on beş, on altı yaşlarında, kambur, pek esmer bir çocuk gelirse onun istediği yere gidebilirsin.»

«Peki, Mis Moris. Bana her hususta itimat edebilirsiniz. Bunu size isbat edeceğim.

«Eksik olma, Dan. Sonra senin ağzından lâf almağa kalkanlar olabilir. En dost görünen insanın bile casus olması muhtemeldir. Bunu hiç aklından çıkarmıyacaksın.»

«Merak etmeyin, Mis Moris. Kimseye sizin iş ve hareketiniz hakkında bir şey söylemem!»

Genç kız sevinçle güldü. «Seni bulduğuma okadar sevindim ki, Dan! Artık yalnız olmadığım için işim yarı yarıya kolaylaştı sayılır. Şimdi gidip istediğin gibi gezebilirsin. Bugünlük işimiz yok.»

Yeni arkadaşından ayrılan Vilâ (Arkası 14. sayfada)

«Çık dışarı «Liane!» dedi.

«Sen misin Verni? Ben Star... Dün gece... Hayır, kimse bilmiyor. Sen de başkasından duyuncaya kalar bilmemiş olacaksın, tabii... Seni derhal görmem lâzım, Verni... Yirmi dakikaya kadar buraya gel... Pekâlâ gelebilirsin. Geleceksin de!.. Elimde olduğunu unutma, dostum.. Lah şöyle, yola gel bakalım!.. Evet, yirmi birinci dakikada gelersen işin bitiktir... Bekliyorum!»

Bu acayip telefon muhaveresi sırasında Vilâ Moris de yeni uyanıyordu. Saate baktı, hemen kalktı ve giyinmeğe başladı. Biraz sonra ahçe kapısından dışarı çıktı. Hemen arkasından sırtında siyah, sa-
de bir esvap olan ikinci bir kadın sokaka çıktı. Vilâ önde, kadın
kade birkaç dakika yürüdüler, sonra taksilerin durduğu bir köşegeldiler. Vilâ Moris hemen bir kisiye atladı. Kadın da ikinci bir kisiye.

New York sokakları çoktan unmuştu ve caddelerden sel gibi kil vasıtası akıyordu. Bununla beraber ikinci taksi birinci taksisi peşini kat'iyen bırakmıyor ve bütün mânialara rağmen onu ısla takip ediyordu.

Vilâ arabanın arka penceresin-

çıktı. Vilâ şoföre döndü.

«Siz de şunu alın. Üstü kal-sın. Gidebilirsiniz?»

Adam tereddüt etti. Fakat müşterisinden hiç ses çıkmadığını görünce geri döndü. Araba uzaklaşınca Vilâ oda hizmetçisine baktı.

«Şimdi sen de yürüye yürüye eve git de hanımına işini beceremediğini söyle. Artık seni istemediğimi söylemeyi de unutma. Eşyalarını topla ve defol git. Eğer döndüğümde seni evde bulursam, bizim memlekette casuslara ne yapıldığını öğretilirim. Anladın mı?»

Liane, «Bana haksız yere kızılıyorsunuz, Mis Moris» dedi. «Ben sadece hamfendinin sözünü yerine getirdim. Bana kızmayın. Sizinle anlaşalım. Hamfendiye bir yalan uydururuz...»

«Sus, dönek karı!» Hiddet genç kıza Vilâ Morisliğini unutturmuş, onu gene Centilmen Ceof'un Bilisi yapmıştı. «Şimdi de iki yüz-lülük yapacaksın öyle mi? Seni kancık, kalles seni! Haydi defol buradan! Eve döndüğümüzde yüzünü görürsem derini yüzerim alimal-lah!»

Liane koşar gibi uzaklaştı. Vilâ da kendi taksisine döndü... Göğsü

ziyorsun, Danyel» diye ilâve etti. «Bana hizmet etmek ister misin?»

Şoförün gözleri parladı. «Size hizmet etmeyi kim istemez, Mis?»

Vilâ güldü. «Bana hizmet etmek istemeyecek birkaç kişi var. Maa-mafih sağol. Şimdi seninle bir anlaşma yapalım. Haftada en fazla ne kazanırsın sen?»

«Elli ile yetmiş beş dolar arası.»

«Pekâlâ, ben sana yüz dolar veriyorum. Altı ay benim emrimde çalışacaksın. Yarın gider seninle bir araba alırız. Yapılacak mühim bir işim var. Bu iş bittikten sonra arabayı sana hediye ederim .Na-sıl?»

Dan Marley ile Vilâ Moris bir-birlerinin elini sıkarak anlaştılar. Sonra Vilâ:

«Şimdi gideceğimiz yere gide-lim» dedi.

Parkın öbür ucundaki harap, eski bir evin önünde durdular. Pencereden dışarısını gözliyen varmış gibi kapı hemen açıldı ve ufak tefek, kambur bir çocuk eşikte göründü. Vilâ gidip elini onun omu-zuna koydu ve,

«Sabahın hayrolsun, Jose» dedi. «Buradan hemen taşınmalıyız.

ÇALINAN HİKÂYE

Nakleden: S. DERMAN

Vak'a, on dokuz yaşlarında bir delikanlı olan Mr. Horace Pringle'in Çekoslovakya'da yaya olarak bir seyahate çıktığı tarihe rastlar.

Rehberi ile beraber, âni olarak sağanak halinde yağmaya başlayan çok şiddetli bir yağmurdan korunmak için metrük bir dağ kulübesine sığınmışlardı. İçerde süvari kıyafetine girmiş, kendileri gibi iki seyahat daha vardı. Hayvanlarını da kulübenin yanındaki ağaçlara bağlamışlardı. Önce, Pringle ve rehberinin farkına bile varmadılar, zira müthiş bir münakaşaya tutuşmuşlardı.

Pringle, adamdan ilk bakışta hoşlanmadı. Bu, seyrek tesadüf edilen tahammül edilmez tiplerden biriydi. Karşısında duran kadın ise hiçbir alâka çekecek hususiyete sahip değildi.

O kadar hızlı konuşuyorlardı ki söylediklerinin bir kelimesi dahi anlaşılmıyordu. Fakat adam elindeki kamçıyı kadına vurmak istiyormuş gibi kaldırıncı, Pringle bütün sövalyelik damarlarının kabardığını hissetti ve yumruklarını sıktı. Rehberi de onun bu işe müdahalesinin kötü neticeler doğurabileceğini tahmin ederek delikanlının kolunu yakaladı.

Bu, Horace Pringle'in bir ay süren yolculuğu esnasında karşılaştığı macera benzeri hadiselerin en canlısı ve en hareketlisiydi. Bu yüzden de dostlarına seyahat hatıralarını anlatırken dilinden hiç düşürmediği yegâne hikâye olmuştu. Daha doğrusu anlatacak başka şeyi de hemen hemen yok gibiydi, zaten.

"Kendime nasıl hâkim olduğuma hayret ediyorum, diyordu. Maaşafih eğer rehberim mani olmasaydı yerimden fırlayıp herifin kafasını yılan gibi ezcektim. Fakat iyi ki daha ileri gitmemişim. Zira sonradan adamın Baron de Becke adında çok nüfuzlu bir şahsiyet olduğunu öğrendim."

Arkadaşları: "Kadın kimmiş" diye sordular.

"Bilmiyorum ama pek güzel bir şeydi" ve sonra esrarengiz bir tavırla ilâve etti: "Rehberden adını öğrenemedim. Bununla beraber hayatımda gördüğüm kadınların en cazibeliydi ve muhakkak ki yardımına koşmak üzere olduğumun farkına vardı. Ayrılırken gözünün ucu ile bana öyle bir bakış baktı ki bunu derhal anladım."

Aradan seneler geçti. Horace Pringle hikâyesini, her seferinde biraz daha değiştirip süslüyerek tekrar anlatmaya devam ediyordu.

Otuz yaşına geldiği zaman dağ başındaki metrük ve harap kulübe, avcıların kaldığı bir otel, alelade kız da kendisine gayet müsait davranan harikulâde gözlü, çıldırtıcı bir âfet olmuş ve giderken ona büyüleyici bir tebessümle gülümsemişti.

Mr. Pringle âşık oldu, evlendi, çocuk çocuğa karıştı ve kırkına merdiven dayadı. Buna rağmen hâlâ her fırsatta o biricik kahramanlık hikâyesini etrafındakilere dinletmek

en büyük zevkiydi.

Artık epeyce çökmüş, saçlarının arasına aklar karışmıştı ve akşamları kulübe gittiği zaman arkadaşlarına hadiseyi şöyle anlatıyordu:

"Yapıyaldım (Çoktan beri rehberi hesaba katmaz olmuştum). Fakat adamın kamçıyı kaldırdığını görünce daha fazla sabrederemiyerek atıldım.

O zamanlar yumruklarına çok güvenirdim. Herif benim ikim kaddı ama halinden lâpacının biri olduğu besbelliydi. Kendime güvenerek aralarına girdim.. Vs, vs, vs."

Yaşı kırk beşi bulan Mr. Pringle bir gün işi icabı New York'a gitmek mecburiyetinde kaldı ve vapurda dünyanın her tarafını dolaşmış neşeli bir Amerikalı film prodüktörü ile tanıştı. İngilterede kendisini yakından tanıyan dostlarının arasındayken hikâyesini istediği şekle sokup ballandıra ballandıra anlatabilmek imkânlarını pek seyrek bulabiliyordu. Şimdi de akşamları geminin salonunda oturanların hepsi Amerikalının ardı arkası kesilmeyen gevezeliklerini öyle büyük bir zevkle dinliyorlardı ki zavallı Pringle'ye ağız açacak zaman bile kalmıyordu. Halbuki o kendisinin nasıl bir adam olduğunu bilmiyen yolculara başından geçen hadiseyi bütün mübaliğe kabiliyetini kullanarak nakledebileceğini düşünüp ne kadar sevinmişti.

Nihayet bir gece emeline nail oldu. Fakat bu sefer vak'a, avcılarının oturduğu bir otelde değil, eski bir şatoda geçiyordu. Kadınlara kavga eden adam da askeri üniforma giymiş ve kılıç kuşanmış (Kamçı değil) yüksek rütbeli bir subaydı.

Sözlerine "Elini beline götürerek kılıcının kabzasını kavradı, diye devam etti. Kadın put kesilmişti sanki. Bir, aralık kendini topladı ve, bana doğru seri ve yalvaran bir nazar atfetti. Benim için bu kadarı kâfi idi. Silâhsızdım, fakat o günlerde orta sıklet boks şampiyonluğunu kazanmışım ve herifi çiğ çiğ yiyeceğime inanıyordum.

"Gözlerimle aramızdaki mesafeyi hesapladım ve yerimden fırlamamla, subayın çenesine öldürücü bir yumruk aşketmem bir oldu. Adam olduğu yerde bir kaç kere sallandıktan sonra yuvarlandı ve düşer düşmez de hareketsiz kaldı.

"Deli gibi kollarımın arasına atılan kız, beni bir öpücük yağmuru boğmuştu. Subay kendine gelmeden onu biran evvel buradan uzaklaştırmamın doğru olacağını düşünerek kızı atımın tergisine attığım gibi yola koyuldum. Minnet dolu bakışlarını gözlerimin tâ içine dikerek pürüzsüz bir İngilizce ile sordu:

"Ne yaptığınızı biliyor musunuz?"

"Sadece güzel bir kadını, bir alçağın elinden kurtardığımı biliyorum," diye cevap verdim.

Gülümsedi ve gözlerinde hâlâ ürpererek hatırladığım bir parıltı olduğu halde: "Yere serdiğiniz adam, dedi. Arşidük Rudolf de Becke idi."

Ve hikâyesini çok tesirli bir sona bağlayarak, rolünü mükemmel başarıyla dahi artistlere mahsus bir ferahlıkla arkasına yaslandı.

Amerikalının yüzü tuhaf bir şekilde aydınlanmıştı. Eli ile dizine vurarak:

"Çok fevkalâde bir hikâye, dedi. Bunu hiç bir yere verdiniz mi?"

SİNEMA

William Holden

Hayatı

William Holden Amerikada, Illinois eyaletinin O'Fallon kasabasında 7 Nisan 1919 da dünyaya geldi. Ailesi o daha çocukken Kaliforniyaya göç ettiler. William Holden artistliğe küçükken merak sardı. İlk önce amatör tiyatrolarında oynadı. Oradan seyyar tiyatro kumpanyalarına geçti. Bütün emeli sinema yıldızı olmaktı.

Filmleri

William bir talih neticesi olarak stüdyolarından birinde bir figüranlık buldu. Bir figüranlık ne demektir? Hiç! Filmin herhangi bir sahnesinde, bir kalabalık içinde, bir sokakta, bir baloda bir an görünmek! Fakat Holden ümidini kesmiyor ve bir gün yükselip meşhur olacağını umuyordu. Bir gün gence daha başka bir vazife verdiler. Yeni keşfedilen bir genç kızın tecrübe filminde oynamasını söylediler. Tesadüfe bakın ki filmi idare eden Ruben Mamoulian o sırada Golden Boy isimli piyesi filme çekmek istiyordu. Fakat filmin baş rolünü yapacak erkek artisti seçemiyordu. Tecrübe filminde genç kızın karşısında oynayacak olan delikanlı ansızın gözünü çekti. Bu dağınık saçlı, sarışın ve pek yakışıklı bir delikanlıydı. Holden böylece bir adımda yıldız oldu ve şöhreti dünyayı tuttu.

Hususiyetleri

Bill Holden esmer güzeli Brenda Marshalel'la evlidir. İki de oğulları var. Brenda, Holden'le evlendikten sonra sinemayı bıraktı. Şimdi bütün vaktini kocasına ve yavrularına hasrediyor. Büyük bir silâh koleksiyonuna sahip olan Bill boş vakitlerinin çoğunu bu silâhların başında ve bahçesinde geçirir.

Mr. Pringle şaşırdı: "Bir yere vermek mi?"

"Tam filme alınacak bir mevzu azizim. Aylardan beri böyle bir şeye raslamak ümidi ile Avrupayı karış karış dolaştım ve ciltlerle kitap karıştırdım. İşte nihayet talih karşıma istediğimden de âlâsı çıkardı.

Yalnız bir iki ufak değişiklik yapmak icab edecek. Kadının üzerine yürüyen adam Arşidük değil, bir prens olmalı ve vak'a da su hendekleriyle tecrit edilmiş bir şatoda geçmeli. Kahraman, o sırada köprü kaldırılmış olduğundan yüzerrek şatoya ulaşırsa daha güzel olur.

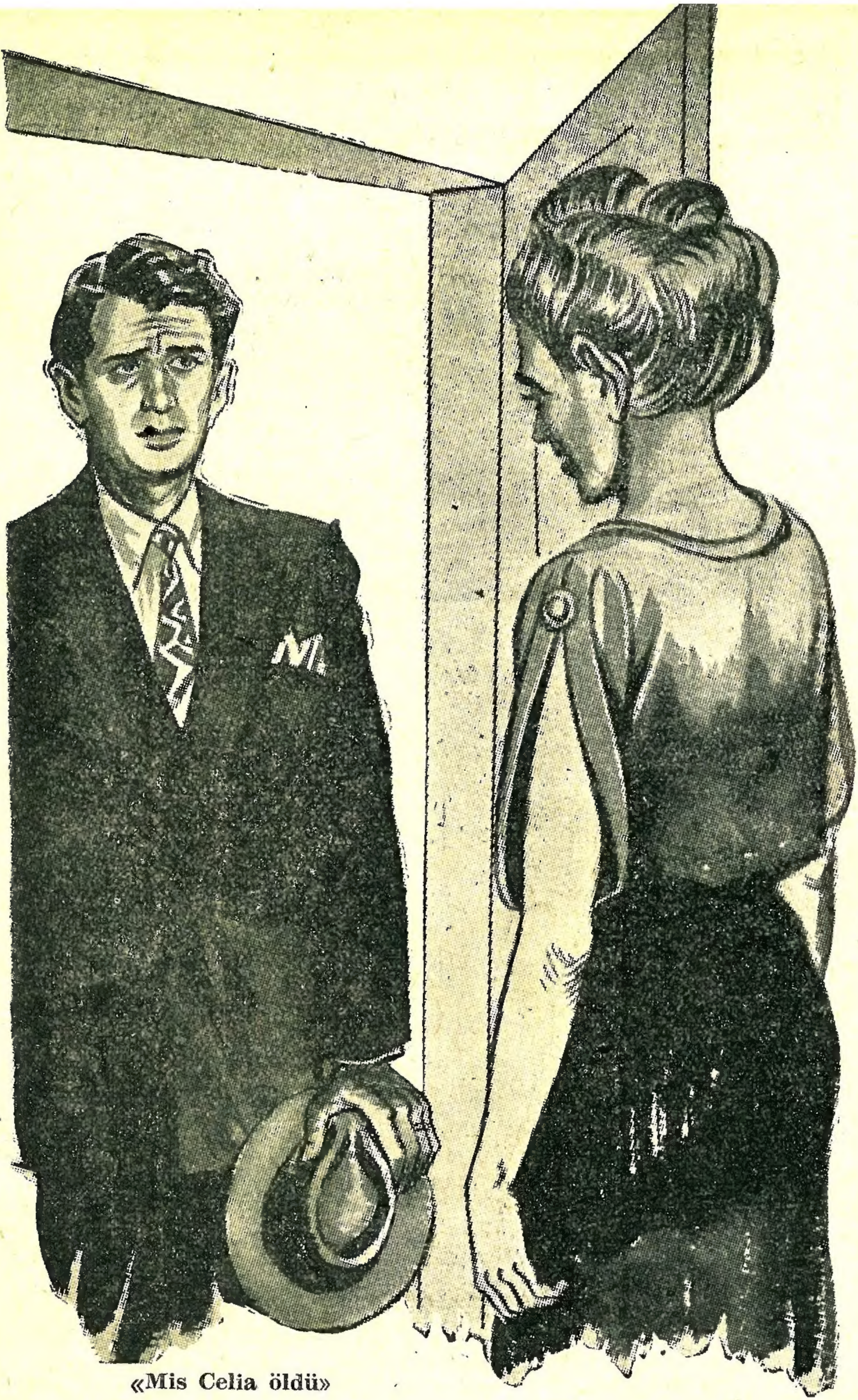
Adama yumrukları ile saldırmaması da biraz sönük kaçıyor. Bence kahraman önce prensin muhafızları tarafından yakalanıp zindana tıkmalı ve türlü işkencelere maruz kaldıktan sonra oradan kurtularak prensle kılıç kılıca gelmelidir. Döğüş şahit olan prenses de kurtarı-

cısına sonsuz bir aşkla bağlanacak ve her şeyini feda ederek onunla beraber kaçacaktır. Hele ikisi başbaşa vermiş, kendilerini saadete götüren geminin güvertesinden denizi seyrederek, tatlı bir müzikle filmi sona erdirirsek eşsiz bir şey olur. Bu şaheseri görenlerin "Zenda mahkûmu" ismini bir daha ağızlarına almayacaklarına şimdiden yemin ederim."

Mr. Pringle hiç sesini çıkarmadı, zira zihnen pek perişan bir durumdaydı ve hayatının bir tanecek romantik hikâyesini iki dakika içinde kendisinden çalan bu küstah yabancından nefret ediyordu. Onu bir daha hiç kimseye anlatmayacaktı artık. — Öyle ya, herkes onu sinemada seyrettikten sonra, böyle bir şeyin Mr. Pringle'in başından geçtiğine inanılır mıydı hiç?..

Miss Marigold

Nakleden: N. Yeğınobalı

«Mis Celia öldü»

Marigold Hemşirelerin evi, içinde yaşayan kızlar gibi ihtiyarlamak, yaşını, gün görmüşlüğü belli etmek istiyordu. Ama Miss Celia buna bir türlü izin vermiyordu.

Üç kız kardeşin en büyüğü olan Miss Celia hemen hemen altmış yaşındaydı ve saçları bembeyazdı. Ama kestane rengi gözlerinde gençliğin bekleyiş ve ümit dolu ışığı parlıyordu. Heyecanlı konuşmaları ve odadan odaya bir genç kız gibi sekerek koşuşları, eve ihtiyarlığın rahat ve asude akışının hâkim olmasına mâni oluyordu.

Kanarmış eski ahşap evin bahçe kapısından içeri girince insanı ilk karşılayan huzursuzluk nişaneleri yolun iki kenarına yığılmış parlak sarı çiçekler olurdu. Kapıyı da ekseri bizzat Miss Celia açardı. O açmasa bile, daima merdivenlerin başında, uçar gibi aşağı inmeğe hazır bir vaziyette beklerdi.

Eski ahbaplar son zamanlarda Marigold Hemşirelerin evini biraz pejmürde bulmağa başlıyorlardı. Eşyalar artık solmuştu ve örtüler eskimiş, yıpranmış, hattâ yer yer yamanmıştı. Bir kere, beş altı ay evvel, banka müdürleri yemeğe geleceği zaman Julia,

— «Celia, bu gece sofraya için senin sandıktan bir şey alsak olmaz mı?» demişti. «Sade bu gecelik.»

Celia dudaklarını sımsıkı kapamış ve olmaz gibilerden başını sallamıştı. Julia da o gündenberi bir daha böyle bir ricada bulunmamıştı.

Şu meşhur sandık! Miss Celia otuz beş senedir eline geçen her iyi ve güzel şeyi bu sandığa koymaktaydı. Bir zamanlar öteki iki kızkardeşin de birer sandıkları

vardı, ama onlar gençlik hülya ve ümitleriyle beraber çeyizlerinden de vazgeçmişlerdi.

Saat Dörtte...

O tel Hubertus'un balkonunda oturmuş, konuşup gülüşüyorduk. Üç kişiydik. Kardeşim Erika, nişanlısı Andy ve ben. Masamızı süsleyen kadehler dolup boşalıyordu.

Bu sırada masamıza yaklaşan garson Andy'ye,

— Affedersiniz beyefendi, sizi dışarda bir bey bekliyor. Acele sizinle görüşmek istiyorum, dedi.

— Benimle görüşmek isteyen buraya gelsin.

— Ben de kendisine böyle söyledim. Fakat ısrar ediyor. Mühim bir meseleye dairmiş. Zannedirim ailevi bir mesele...

Andy iyice sinirlenmişti. Garsona bağıracaktı fakat Erika'nın yalvaran bakışlarını görünce vazgeçip gülümseyerek yerinden kalktı.

— Bana bir dakika müsaade. Şimdi yine dönerim.

Andy bir iki dakika sonra dönünce hayretler içinde kaldık. Bu Andy miydi? Biraz evvel gülümsiyerek masamızdan ayrılan Andy mi? Avurtları çökmüş, gözleri yuvalarından fırlayıverecekmiş gibi büyümüştü. Bitkin bir halde koltuğuna çöktü.

Erika merak ve üzüntü ile sordu.

— Andy, ne oldu sana kuzum? Kolunu oksıyarak devam etti. Fena bir haber almışa benziyorsun.

Andy içini çekti, başını hafifçe e- vet makamında salladı.

— Evet, maalesef öyle. Dışarda kapının önünde beni bekleyen Siegfried idi. Buna sen de şaşkın değil mi? Halbuki siz de biliyorsunuz ki altı sene kadar evvel Avusturyada ben onu kendi elimle gömmüştüm.

Gülümsemek istedim fakat muvaf-

Lâkin Miss Celia sandığını hâlâ gözü gibi saklıyordu. Çünkü sevdiği erkeğin bir gün muhakkak geleceğine inanıyordu. Onun için sandığı dolu, parası hazır olmalıydı.

Otuz sene beklemek kolay olmamıştı. Ama Miss Celia'nın mücevher kutusundaki sararmış mektup ihtiyar kızın ümidinin sönmesine mâni olmuştu.

«... Seni almak için gelmezden evvel, sana lâıyk olduğumu isbat etmem, sana lâıyk bir hayat hazırlamam lâzım. Bu belki de seneler sürer. Beni bekliyecek misin, sevgilim?»

Miss Celia dudaklarının ilk ve son buseyle kendini ona bağladıktan sonra gittiği şehirden Frank Farley işte böyle yazmıştı..

Miss Celia onun hatırası için daima altın renkli elbiseler giyiyor ve onun hediye ettiği sarı kehribarı boynunda taşıyordu. Frank bunu ince bir zincirle onun boynuna asarken, «Sen benim alev rengi çiçeğimsin, Celia» demişti. «Beni sevdikçe hep bu renk şeyler giy.»

Ve böylece, Miss Julia senelerdir sadece kurşunî ve Miss Abigail sadece gül kuruşu giydiği halde, Miss Celia yaşına, yüzünün buruşuklarına ve gümüş saçlarına meydan okuyan parlak sarı renklerle geziyordu.

O gün üç hemşire evi boyamak meselesini konuşuyorlardı. Ellerine beklemedikleri, topluca bir para gelmişti. Miss Abigail,

— «Kursuniye bayıyalım» diye fikir yürüttü.

Miss Julia, «çok münasip» dedi. «Tam yaşımıza, başımıza uygun bir renk. Hem kirini de belli etmez.»

Miss Celia hiç sesini çıkarmadı. Onun evi bembeyaz boyatmak hül-

yasını bilen kardeşleri itiraz etmemesini bir nimet bilerek hemen lâfı değiştirdiler. Miss Abigail,

— «Bahçeye de şöyle leylâk fi-lân gibi koyu renkli çiçekler dikesim» dedi.

O zaman Miss Celia, «Hayır» diye itiraz etti. «Sarı çiçeklerimden vazgeçemem!»

Kardeşleri hiç ses çıkarmadılar. Çünkü senelerdir çiçeklerle uğraşan Miss Celia idi. Miss Celia dalgın gözlerle kendi kendine, gülümseyerek,

— «Benim altın renkli, alev renkli çiçeklerim» diye mırıldandı. İşte kapı tam o sırada çalındı. Miss Celia kimin geldiğini derhal anladı.

Uzun seneler boyunca kaç yüz defa, kapı çalınınca yüreği ağzına gelmiş, yüzü heyecandan solmuştu. Ama bu sefer kalbi sakindi. Elleri titremiyordu. Çünkü bu sefer emindi. Bu sefer gelenin Frank Farley olduğunu biliyordu.

Ağır kapıyı açtı ve eşişe çıktı. Beklediği erkeğin dik vücudunu, boynunun kuvvetli çizgisi-ni, başının mânalı biçimini ve asil duruşunu enrede olsa tanırdı! İçinde binbir itinayla canlı tuttuğu gençliğinin bütün ateşi, kadınlığının bütün sevgisi bir büyük dalga halinde yükseldi, sonra dudaklarından bir sevinç sayhası halinde kopmazdan hemen evvel durdu.

— «Marigold hemşireler burada mı oturuyor?» diye soran adamın şapka tutan elinin orta parmağında bir altın halka ışıldıyordu.

Miss Celia kendi sesine benzemeyen ince, titrek, çatlak bir sesle, «Hayır» diye cevap verdi.

Frank hafifçe kaşlarını çatı. «Garip, burası zannediyordum» dedi. «Ama herhalde unutmış olaca-

(Arkası 14. sayfada)

Nakleden: Leylâ BEKEM

fak olamadım. Bu akla, hayale sığmayan haber beni ürkütmüştü. Erika donuklaşan bakışlarını Andy'ye dikti:

— Yanlış görmüş olmayasın?

— Hayır. Oydu. Kendisiyle konuştuk... Bana: «Üç gün sonra tam saat dörtte gelip seni alacağım!» dedi ve yürüdü, gözden kayboldu.

Erika ile ben söylenenleri hayretle dinliyorduk ve dilimiz tutulmuş gibiydi. Kısa bir sessizlik oldu. Nihayet sordum:

— Yanında kardeşinin bir resmi var mı?

Andy cebinden bir resim çıkartıp bana uzattı. Baktım: Bu resim Siegfried'indi. Garsonu çağırdım resmi ona gösterdim.

— Bu adamı hiç evvelce bir yerde gördünüz mü acaba? dedim.

Garson resme şöyle bir göz attı,

— A tabii beyefendi. Bu bey benim beni bu masaya Mösyö Andy'yi çağırman için yollamıştı.

— Teşekkür ederim! diye kekeleydim.

Erika zoraki bir gülümseme ile Andy'ye döndü.

— Ölümler dirilmez. Bütün bunlar senin hüsnü kuruntundan ibaret. Siegfried'e benzeyen birisi sana aşka yapmak istemiştir. Mezardan kalkıp da bizi ziyarete gelecek degiller ya. O gün o saatte hep beraber otururuz. Bak göreceksin gelen olur mu?

Andy hafifçe başını salladı. Bir şey söylemek için ağzını açtı, fakat bir tek kelime bile söyleyemedi.

O günden sonraki üç gün zarfında bu esrarengiz adamdan ne bir telefon geldi ne de yeni bir haber duyuldu. Andy artık yavaş yavaş kendine geliyordu.

Üçüncü gün tam saat üçte Erika ile Andy'nin evine gittik. Salondaki yuvarlak masanın etrafına oturduk. Kağıt oynamaya başladık. Önceleri oldukça sakindik, fakat saat dörtte on kala oyunu bıraktık. Andy gözünü duvardaki saatten ayıramıyordu. Biz de aynı haldeydik. Saatin tik takına kulak vermiş, nefes bile almaktan çekiniyorduk.

Birden saat dördü çalmya başladı.

Bir..... Saatin tiz sesi hepimizi ürpertmişti.

İki..... Andy kesik kesik nefes alıyordu. Alnında ter taneleri birikmişti. «Birazdan bu komedi nihayet bulacak, ferahlayacaksın, zavallı çocuk» diye düşün-düm.

Üç..... Andy'nin yüreğinden bir taş düştü. Sevinçle bağırdı;

— Allahım hepsi benim hüsnü kuruntumdan ibaretmiş.

Ellerini havaya kaldırıp çırpma-k üzere idi ki parmakları, arkasındaki dolabın örtüsünün saçaklarına takıldı. Kurtulmağa uğraştı. Fakat örtüyü dolabın üzerinden çekti ve üzerindeki Siegfried'in tunçtan heykeli olanca hızı ile Andy'nin başına düşüp yerlere yuvarlandı. Saat dördü çalıyordu.

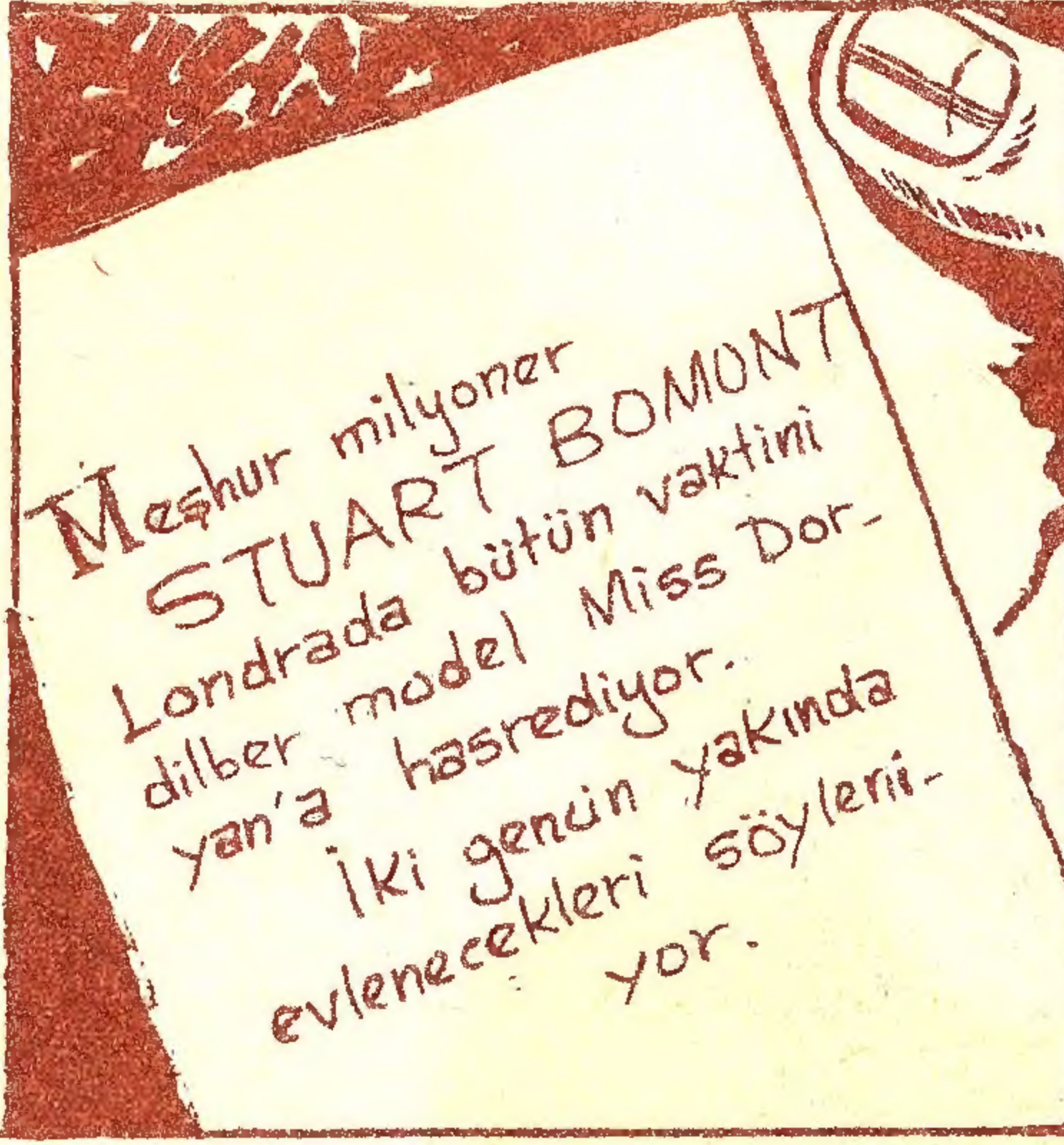
Saatin tiz sesi kulaklarımdan ve tunc büstün yanıbaşında yatan, Andy'nin başı kanlara bulanmış cesedi, hâlâ gözlerimin önünden gitmiyor.

NAT PINKERTON

GEÇEN GÜN GAZETEDE
GÖRDÜM DE KESTİM. AMA
İNANMIYORUM EFENDİM..
BOŞ BİR DEDİ-
KODU

Meşhur milyoner
STUART BOMONT
Londrada bütün vaktini
dilber model Miss Dor-
yan'a hasrediyor.
İki günün yakında
evlenecekleri söyleni-
yor.

BUNDA NE VAR MORİSON? BİR
MİLYONER DORYAN'I GEZMEGE
GÖTÜRMÜŞ. GAZETECİNİN BİRİ
DE HEYECAN
YARATMA-
GA KALK-
MIŞ..

HAKKINIZ
VAR E-
FENDİM..
İNŞALLAH
ÖYLE-
DİR.

DEMİK SENİ KOVDU
AMA ONA BEN LAF
ANLATI-
RIM

EYET
ANNE..

RİKA EDERİM!
BİR DAKİ-
KA..

ŞERİL
KARSIM
DAN HE-
RİF.

BAYAN BOMONT ZORLA..

DELİKANLI SANA BİR
GİFT SÖZÜM
VAR OTUR..

SİZE YARDIM EDEMİ-
YECEĞİMİ ÖĞLUNUZA SÖY-
LEDİM. FAZLA MÜNAKAŞA-
YA LÜZUM GÖRMÜ-
YORUM.

AMA BEN
GÖRÜYORDUM
BAHSETTİ-
ĞİMİZ KIZ MİS
DORYANDIR. TA
NİYORSUNUZ
DEĞİL
Mİ?

BU SİZE YARDIMINMA
BİLÂKİS MÂNİ OLUR
DORYAN KENDİSİNİ
İDARE ETMESİNİ
BİLİR.

AMA SİZ ONU
SEVİYORMUŞSU-
NUZ SÖZDE..
BAŞKASININ ONU
ELİNİZDEN AL-
MASINA NASIL
TAHAMMÜL
EDİYORSU-
NU?

BAYAN BOMONT, SİZİ BURADAN OG-
LUNUZ GİBİ KABALIKLA KOVAMAM
AMA RİKA EDERİM
DERHAL BURADAN
ÇIKIN GİDİN

VAZİYET AMA KARIŞTI.
ZENGİN BİR KURT MİS
DORYAN'IN PEŞİNDE..
ANNESİ ARALARINI BOZ-
MANIZI İSTİ-
YOR. AMA
ELİNİZDEN
NE GELİR
Rİ?

BELKİ BİR ŞEY
GELİR. KENDİ-
Mİ DEĞİL DOR-
YAN'YI DÜŞÜNÜ-
YORUM. ŞU GENÇ
BOMONT HAKKIN-
DA BİRŞEY
LER GÖ-
RENME-
Lİ

TABİİ GELİRİM NAT.
ŞU ŞEKER KAMİŞI-
MİLYONERLERİ? BİL-
MEZ OLUR MUYUM?
KİM BİLMEZ
Kİ?

YARIM SAAT SONRA TOMİ'NİN BARINDA..
GAZETE ŞİMDİ MATBAYA VERİLDİ.
BEN DE HEMEN SANA GEL-
DİM. NEN VAR..
NE OLUYOR?

ARKASI VAR

74

İKİ AŞK ARASINDA

BENİ DEĞİŞMİŞ BULUYORSUN DEĞİLMİ? SEFALET HER İNSANI BU HALE SOKAR. SEN DE BU SERAİT ALTINDA YAŞASAYDIN MUHAKKAK Kİ BOZULURDUN.

BENİ NE-
DEN GÖR-
MEK İS-
TEDİN?

MIRMA LURENİ ÇOK BERBAT VE PİS BİR PAN-SİYONDA BULUR. SAN-Kİ ARADAN YILLAR GEÇMİŞ GİBİ BOZUL-MUŞ VE ÇOK MUŞ-TUR. MİRNAYA LA-KAYT NAZARLARLA BAKAR.

DERHÂL SÖYLİYİYİM ŞİMDİYE KADAR ÇALIŞMAK İMKÂNI-NI BULAMAMIS VE YARDIMLA YAŞAMIŞTİM BUGÜN İSE ÇOK İYİ BİR İŞ BULDUM. YALNIZ BUNU KABUL EDEBİLMEK İÇİN EVLADIMI TERK ETMEĞE MECBU-RUM.

EVET TERCİH EDERSEN KARDEŞİNİ DİYEBİLİRİM.

OH, YALAN. BU MÜMKÜN DEĞİL.

EVLÂ-DİNİ Mİ?

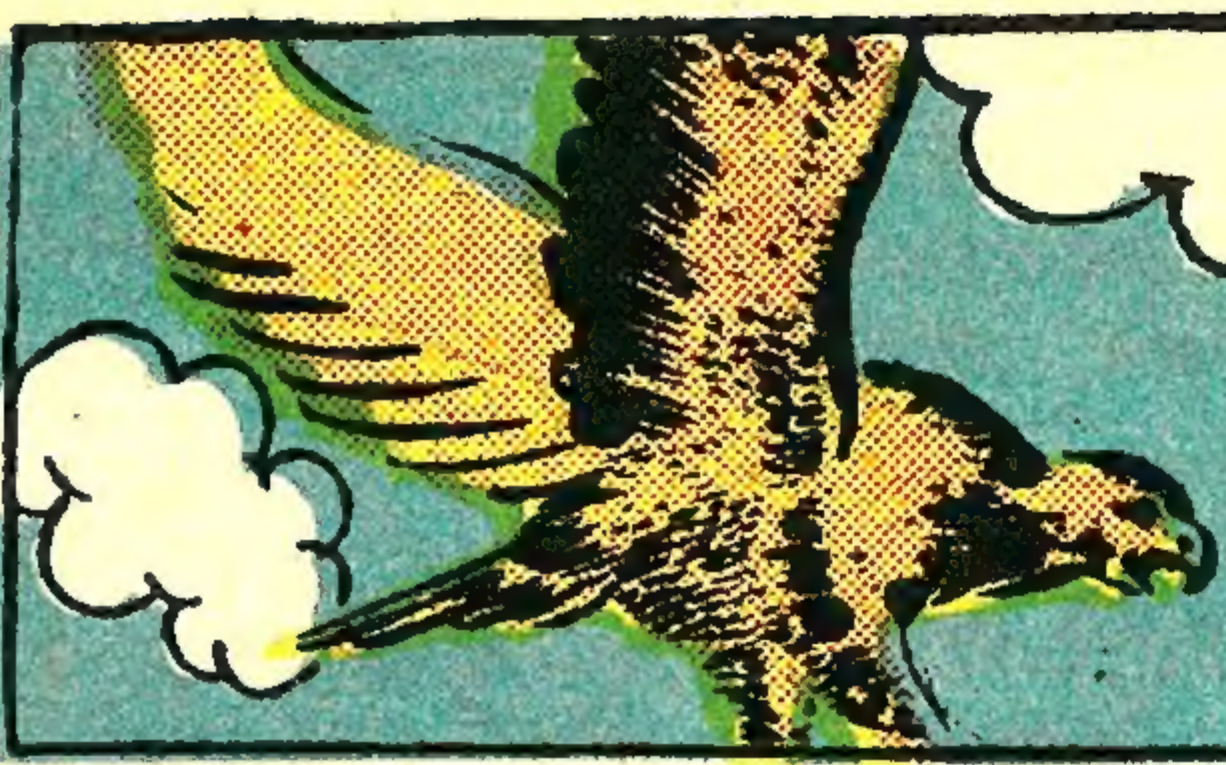
GALİBA BENİM BABAN-LA EVLENDİĞİMİ VE HATTA BERABERCE BİR NEVİ BALAYI GEÇİRDİĞİMİZİ UNUTUYORSUN.

PERİ OZA-MAN BUNU NE DİYE SÖYLE-MEDİN?

ÇÜNKÜ BUNUN FARKINA SON-RA VARDIM. OZAMAN DA BO-SANMA EVRAKI-NI ÇORTAN İMZA ETMİŞ BULUNU-YORDUM. HER HALDE BUVA-ZİYETİ BA-BANIN ALEY-HİNE TADİL ETTİREBİLİR-DİM. ONDAN BİR ÇOK ŞEYLER

HAYIR, HAYIR LUREN FENA ŞEYLER DÜŞÜN-ME.

ARKA VAR

GÖK SÜVARI

MASKELİ BALODAKİ TESADÜF
ORORA'NIN KALBİNDEKİ AŞKI KÖ-
RÜKLEDİ.

NE SERSEM ŞEYİM.. YÜZÜMÜ GÖR-
MEK İSTEDİ AÇMADIM. ÖPMEK İSTEDİ.
ÖPTÜRMEDİM. RAZI OLSAYDIM ARAMIZ
DAN SU SIZMAZDI ŞİMDİ..

KAYBETTİĞİ BU FIRSATA DÖĞÜNÜP
DURUYORDU.

GAZETELER UBALDO'NUN KARAYA
HIÇ İNİŞ YAPMADAN DÜNYA TURUNA
ÇIKACAĞINI YAZIYORLAR.. KİMBİLİR
NE ÇOK TEHLİKEYLE KARŞILAŞA-
CAK.. ACABA BAŞARABİLECEK Mİ?
ALLAHIM SEN BENİM UBALDO'MA
ACI YARABBİM..

ZAMAN GEÇTİ. ORORA GAZETEDEN
YENİ BİR HAVADİS OKUDU.

KONT UBALDO HAVACILIKTA
OLDUĞU KADAR KAYAK SPORUNDA
DA ŞÖHRET SAHİBİDİR. SLAVİKTE
OTUZ KİLOMETRE ÜZERİNDE YA-
PILACAK YARIŞLARA O DA KATI-
LACAKTIR.

ORORA BU HAVADİSİ OKUYUNCA BÜSBÜTÜN
HEYECANA DÜŞTÜ. DOĞRU ANNESİNE KOSTU.

ANNE BU CUMARTESİ, PAZAR
SLAVİKTE KAYAK YARIŞLARI VAR.
ALTIN KUPA MÜSABAKASI.. GİT-
MEME MÜSAADE EDERSİN
DEĞİL Mİ?

YALNIZ GİTMEK
Mİ İSTİYORSUN?

NE ZARARI VAR ANNE? NOGE
OTELİNDE BENİ TANIRLAR.. İKİ
SENE EWEL ARMIDA'YA ORADA
KALMIŞTIK. YALNIZ GELMİŞ BİR
KIZA KARŞI DAHA DİKKATLİ DAV-
RANIRLAR.

DOĞRUSU BU FİKRİNİ
BEN PEK BEĞENME-
DİM. AMA İSTİYORSUN
GİT.. OTEL MÜDÜRÜNE
BİR MEKTUP YAZARIM..
HEM CUMARTESİYE
ÇOK VARIT VAR..

PAZAR GÜNÜ YAPILAN YARIŞTA BÜ-
TÜN TAHMİNLERİN AKSİNE UBALDO
BİRİNCİ GELDİ.

4/8

ETRAFINI SARANLAR ARASINDA ORORA DA VARDI.
KIZCAĞIZ, UBALDO'NUN BAKIŞLARININ KENDİ GÖZ-
LERİNDE DURDUĞUNU GÖRÜR GİBİ OLDU.

AFERİN
UBALDD!

SEN BİR
HARİKASIN

KARGEN'İ TAM YEDİ
DAKİKA GEÇTİN

ARKADAŞLARI UBALDO'NUN ETRAFINI ALDILAR.

ÇOK MÜKEMMEL
BİR YARIŞ YAPTI
UBALDO...

DAHA ÇIKIŞTA KAZANACAGINI TAHMİN
KARGEN SENİ KOLLARKEN ÜÇ KE- ETMİŞTİM.

BUGÜN ÇOK FORMUM RE DÜŞTÜ.
DAYDIM....

ORORA
KATİ KARA-
RINI VERDİ.

YARIN OTELE Gİ-
DİP ONU BULACAGIM
BEN MASKELİ BALD.
DAKİ KÜÇÜK POMPA-
DUR'UM.. SİZ
BAŞARINIZ-
DAN DOLA-
YI TEBRİK
EDERİM
DİYECEĞİM

ERTESİ GÜN

KONT UBALDOYLA
GÖRÜŞMEK İSTİYÖ-
RUM.

MAALESEF BİR SAAT EVEL
TENNEGAN ÜZERİNDE BİR GE-
ZİNTİ YAPMAGA
GİTTİ.

ORORA ŞAŞIRDI.

NASIL? YORGUN
DEĞİL MİYDİ?

YORGUNLUK NEDİR
BİLMEZ BAYAN. HAVAYI
GÜZEL GÖRÜNCE FIRLADI
GİTTİ.

DIŞI KURT

Yazan = KEMALETTİN TUĞCU
Aşk ve Macera Romanı: 24

O, mahkeme salonu açılınca içeriye sokuldu. Geçen celseye nazaran epeyce solgun ve zayıftı. Bu halde de, yüzünde bir parçacık makyaj bulunmayan kadının fevkalâde güzeldi. Cemi salonu hıncahınç insanla dalmıştı. Gazetelerin son günlerde yine bu işi ele alması birçok meraklıyı oraya koşturmuş bulunuyordu.

Yargıç mahkemeye bıraktığı yerden devam için Rıdvan Nafize:

— Geçen celsede bahsettiğiniz çocuğun Bayan Mehpareden doğduğunu iddia ediyorsunuz, dedi. Bunu ne şekilde isbat edeceksiniz?

Rıdvan Nafiz:

— Efendim, dedi. Hâdisi garip bir tesadüf eserdir. Bayan Mehpare doğurduğu kız çocuğu bana getirdiği saatte içgüveyisi bulunduğu evde büyük bir telâş vardı. Zevcem de doğurmak üzereydi. Bunu suçlu olan Bayan Mehpare de farketmişti. Çocuğu bıraktı ve gitti. Ben şaşkın, perişan bir durumdaydım. Oraya bırakılan çocuk karşısında ne yapacağımı bilmiyordum. Tam bu anda kayınpederim ıstırap içinde içeriye girerek kızının bir ölü çocuk doğurduğunu bildirdi ve:

— Rıdvan, dedi. Bitkin bir halde bulunan kızım bu kara haberi alınca pek fena olacak. Ondan saklamağa da imkân yok. Doktor kendisini iyi bulmuyor.

Biz bunu konuşurken bırakılan çocuk koltuğun üstünde ağlamağa başladı. Kayınpederim şaşkınlıkla haykırdı:

— Bu nedir?

— Günahımın mahsulü, getirip şimdi başıma attılar, dedim.

Böyle acı bir işin onu müteessir etmesi lâzımdı. Fakat:

— İsabet, dedi. İsabet. Bu çocuk kızımı korkunç bir kederden kurtaracak.

Ve çocuğu aldı, koşarak odadan çıktı. O küçük kız yukarıya çıkarılırken doktor ölü doğan diğerinin cesedini aşağıya indiriyordu. Ben de büyük bir sıkıntıdan kurtulmuşum. Çocuk sessiz sadasız defnedildi ve onun yerini diğeri aldı. Doktorla kayınpederimden ve bir hizmetçiden başka bunu bilen yoktu. Hizmetçiye de hemen ertesi gün memleketine yolladık. Pek az sonra Bayan Mehpare büyük bir ıstırap içinde geldi ve kızını istedi. Çok hassas olan karımın kollarından o çocuğu alamazdım. İster istemez onun öldüğünü söyledim. Bayan Mehpare buna inanmadı. Benim o çocuğu boğduğumu sanarak büyük bir kin duydu. Yavrusunun intikamını almağa kalkıştı. Nitekim nasıl olursa olsun, öldürdüğü kız onun kendi doğurduğu çocuktan başkası değildi.

Bayan Mehpare taş gibi donuk bir halde dinliyordu. Yargıç:

— Bahsettiğiniz doktor ve kayınpederiniz nerededir?? dedi.

— Sözlerimi isbat edebilmek için kendilerini davet etmiştim. Kendileri dışarıda olacaklar.

Şahitlere seslenildi. Saçı, başı bembeyaz bir adam olan Rıdvan Nafiz'in kayınpederi içeriye girdi. Kendisini tanıttıktan sonra Rıdvan Nafizin anlattığı çocuk hikâyesini aynen tekrarladı. İkinci olarak doktor arandı. Sanatını bırakmış olan bu adam da aynı şeyleri tek-

rar etmekten çekinmedi. Yalnız biraz bunamış olduğu için tarihleri aklında tutamıyordu.

Şahitlerin ifadeleri zaptedildikten sonra Yargıç Bayan Mehpareye döndü:

— Bu şahitlere iirazınız var mı?

Kadın başını salladı. Ayağa kalkmış bir heykel gibi duruyordu. Mahkeme ile alâkası yokmuş gibi gözleri bir noktaya dalgın ve rengi soluktu. Yargıç:

— Müdafaanızı yapmak için zaman istiyor musunuz? diye sordu.

— Hayır.

— Kendinizi sıhhatte mi hissediyorsunuz?

— Tamamıyla sıhhatteyim.

— İtiraf edecek misiniz?

— Evet.

Salonda çıt yoktu. Bayan Mehpare metin bir sesle söze başladı. Rıdvan Nafize olan tanışmasını, genç kızlık hayatını anlattı, çocuğun nasıl götürüp bıraktığını ve sonra nasıl duyguların tesirinde kalarak aradığını söyledikten sonra:

— Yavrumu öldürdüğünü sanıyordum, dedi. O zaman bana hakikati söyleseydi bütün bu müessif hâdiseler olmazdı. Çünkü kendisinden büyük bir hezimetle ayrıldığım gibi yavrumu bir başka kadının müsterih yaşaması için terkedebirdim. Fakat o, kendisi benden bu huzuru kalbi aldı, çocuğumun öldüğünü söyledi. Dipsi olan yavrumun tabii ölümüne inanamazdım. Kendisini bir kaatil addettim ve ona düşman kesildim. Bu kin benim içimde gizli bir din gibi yaşadı. Benim aklı müvazenemi vakit vakit elimden aldı. Evlendiğim zaman da rahat edemedim. Daima bir masum yavruyu, kundaklı bir çocuğu boğan bir çift hain el gözlerimin önüne geliyordu. Bu korkunç kâbu-

sun tesiri altındaydım. Ağlıyarak, çırpınarak uyanıyordum. Paşa beni tedavi ettirmek için çok uğraştı. Müşahede altında tuttu. Büyük ısıtıaplar geçmekte olduğum beellivdi. Fakat bunun sebebini kimse bilmiyordu. Paşanın ölümünden sonra serbest kaldım. İşte o zaman bir Dişi Kurt. Bir Siyah Maskeli kadın oldum. Sevil üvey annesi olduğumu bilmiyordu Genç ve saf bir kızdı. Babası tarafından ihmal ediliyordu. Annesi de kendisini fazla sevmiyordu. Kâmuran gibi o da bana soku-luyordu. Kinimi ondan almak, onu öldürmek istiyordum. Uzun mücadelelerden sonra bu aileyi mahvetmeğe karar verdim. Kendime esrarengiz bir mahlûk süsü vermekliğim kolay oldu. Zemin müsaitti. Bir a-malık bir doktor bana inanmadı ve gece yarısı üzerime saldırdı. Elini bana sürdüğü anda yıldırımla vurulmuş gibi yere serildi. Çünkü gizli yoldan uzattığım bir elektrik kordonu ile ona cereyan vermiş-tim. Bundan sonra herkesi bir korku kapladı. Yaptığım hareketlerin bir suç teşkil ettiğini bilecek kadar

olmuştur. Kendi yanlış görüş ve düşüncem yüzünden davacı olamam. Fakat bu aldanış ve günahın mahsulü olan yavrumun intikamını almaktan asla çekinmem.

Yargıç sakın bir halde:

— Sevil ne şekilde öldürdünüz? dedi.

Genç kadın gözlerine biriken yaşların dökülmeğe başladığını duymuyordu. Donuk bir yüzle ve titreyen sesiyle anlatıyordu:

— Babam bir doktordu. Evde birçok ecza bulundurur, tecrübeler yapardı. Kendisine yardım ettiğim için bazı maddelerin hususiyetlerini biliyordum. Bu ilâçlarla Sevil'i ve sevdiği erkeği birkaç defa uyuttum. Sonra asitlerin hususiyetlerini de bilirim. Bir insanın bir asit banyosu içine atılınca kemiklerine kadar eritilebileceğini babamın ölmüş hayvanlar üzerinde yaptığı bazı tecrübeler de öğrenmiştim. Sevil'i yatağından kaldırdım, yeraltı yolundan mahzene getirdim. Köşkü de yakıtım. Kızın orada yandığını zannettiler. Şimdi sahipsiz bir kız olan Sevil benim elimdeydi. Onu istediğim gibi öldürebilirdim. Önce onu zincire vurdum. Ağ bıraktığım fareleri üzerine saldırttım. Bu farelerden pek fena korkuyor, düşüp bayılıyor ve bana yalvarıyordu. Ona karşı acıma hissi duydukça feci bir şekilde öldürülen yavrumu düşünüyorum ve âsabama kuvvet vermeğe çalışıyordum. Eğer bu kız bana karşı asi ve mukavemetli olsaydı çok evvel, daha ilk günlerde öldürürdüm. Halbuki o bir kuzu gibi mutidi. Bugün anlıyorum ki onun ve benim bilmediğimiz duygular, onun anası olmaklığım, kan birliği onu bana bağlıyordu. Kaç defa boynuma sarıldı. Kaç defa beni öptü. Hattâ düşüp bayıldığım sıralarda bile kaçıp kurtulmağa teşebbüs etmedi. Nihayet, bir sabah asit banyosunu hazırladım ve ona soyunmasını emrettim. Başına geleceği biliyordu. Kurbanlık bir kuzu gibi yüzüme bakıyordu. Soyundu ve bana son bir defa beni öpmek istediğini bildirdi. Onun banyoya doğru itiyordum. Döndü ve boynuma sarıldı. Bundan sonra yalnız mavi, yeşil, kırmızı dumanları ve pis bir kokuyu hatırlıyorum. Gözlerimin önünde bulutlar dolaşıyordu. Bir şey göremiyordum. Sevil'in dudaklarının izi, bir kor parçası gibi dokunduğu yeri yakıyordu. Yıllarca süren ıstıraplı bir hayatın sonu gelmiş ve ne kin kalmıştı ne de Sevilin çekeceği acı.

Bayan Mehpare susmuştu. Fakat yaşları mütemadiyen yüzünden iniyordu. Ağırceza salonunda bir sinek uça kanatlarının gürültüsü duyulacaktı. Yargıç bile bu sükûtu bozmak istemez gibi durumsadı. Sonra sordu:

— Neticeyi anlatınız.

Kadın tekrar söze başladı:

— Biraz kendimi toplayınca bon-yodaki asidi ortadan kaldırdım. Yepyeni bir hayata çıkmış bulunuyordum. Fakat ortada bu cinayetin delilleri okadar oçtu ki haklı olarak yakalandım. Şimdi cinayet mahkemesinin vereceği kararı bekliyorum.

— Kendinizi müdafa için bir avukata vekâlet verecek misiniz?

— Hayır, kat'iyyen. Ve söyleyecek sözüm de kalmamıştır.

(Arkası var)

Çocuğu bıraktı ve gitti.

— Yavrumu öldürdüğünü sanıyordum, dedi. O zaman bana hakikati söyleseydi bütün bu müessif hâdiseler olmazdı. Çünkü kendisinden büyük bir hezimetle ayrıldığım gibi yavrumu bir başka kadının müsterih yaşaması için terkedebirdim. Fakat o, kendisi benden bu huzuru kalbi aldı, çocuğumun öldüğünü söyledi. Dipsi olan yavrumun tabii ölümüne inanamazdım. Kendisini bir kaatil addettim ve ona düşman kesildim. Bu kin benim içimde gizli bir din gibi yaşadı. Benim aklı müvazenemi vakit vakit elimden aldı. Evlendiğim zaman da rahat edemedim. Daima bir masum yavruyu, kundaklı bir çocuğu boğan bir çift hain el gözlerimin önüne geliyordu. Bu korkunç kâbu-

aklım başımda ve kültürlü bir kadının. Benim ıstırabım okadar büyüktü ki ve bunu okadar uzun bir müddet çektim ki ölmek hayırlıydı. Ölümü göze almış bir kadın için kanunun pençesine düşmenin ne kıymeti var. Beni mahkûm etmek isteyen insanlara sorarım. Eğer onlar bir anne veya bir baba iseler, çocuklarının bir hain insan tarafından boğulduğunu bildikleri halde bu masumun intikamını almak istemezler mi? Böyle bir inanca düşenler bir avukat soğukkanlılığı ile doğruca mahkemeye mi müracaat ederler? Bahusus böyle bir cinayeti isbat edecek deliller elde olmadıktan sonra? Ben beni iğfal eden adamdan nefret etmekle iktifa ediyorum. Ona inanmak benim hatam

ATMACA REİS AMİRALİN YIRTILAN GÖM-
LEĞİNİN ALTINDA ÜÇ GÜMÜŞ ÇAPA İŞLEN-
MİŞ YEŞİL BİR GÖNLEK GÖRDÜ...

YEŞİL ÜSTÜNE ÜÇ GÜMÜŞ
ÇAPA.. BEN BUNU BİR YERDE
DAHA GÖRMÜSTÜM..

AMİRAL DEHŞETTEN GÖZLERİ BÜ-
YÜMÜŞ VE KILINÇ BOYNUNA DAYAN.
MIŞ BİR HALDE YERDE YATAR
HAYATIN ELİMDE... KİMSE SENİ KUR-
TARMAK İÇİN KILINI BİLE KIPIRDATMI-
YOR.. KRALI GÖRMEĞE MÜSAADE E-
DECEK MİSİN?

BIRAK SEBE- BENİMDE, İSTEDİ-
BİNİ ANLATA- GİM ZATEN BU İDİ.
YİM SANA ÜÇ DAKİKA
MÜHLET VERİ-
YORUM.

ADALAR KRALİÇESİ

KRAL ÇOK AĞIR HASTA.. HERHANGİ
BİR HEYECAN ONU KORKUNÇ BUA-
RANLARA SO- NEDEN BUNU DAHA
KABİLİR ÖNCE SÖYLEME-
DİN?

ZANNEDERSEM BANA BENİM
YAKIT BIRAKMADIN.. YAKTIM
ÇOK KİMETLİDİR. BUNU
ÖNCE SÖYLESEYDİNİZ KIL-
CINI KININDAN ÇIKARMAZ
DIM.

AMİRAL AYAĞA KALKTI KİNDAR BAKIŞ-
LAR FİRLATTI. HİÇ KİMSENİN ONU KUR-
TARMAĞA KOŞMAMASINA KIZMIŞTI.

HER TÜRLÜ MESULİYETİ ÜZERİME
ALSAM DA MI MÜSAADE ET-
MEZSİN?

EDEMEM... YALNIZ SİZİ KRALİÇAYLA GÖRÜŞ-
TÜREBİLİRİM

KRALİÇE Mİ
DEDİN?

EYET. O SENİ MEMNUNİYETLE
KABUL EDER. BANA MÜSAADE
ET DE GİDİP İSPANYA SARAYIN-
DAN BİR ASILZADENİN GELDİĞİNİ
KENDİSİNE HABER VEREYİM

ATMACA REİS JOFREYE YAKLAŞTI
KULAKLARINA İNANAMIYORUM.
ACABA BU HANGİ KRALİÇADAN
BAHSEDİYOR?

BİLMEM!

BAK BÜTÜN BU ASILZADELER BİZE KORKU
İLE BAKIYORLAR.. BİR ŞEY SÖYLEMEK İSTİ-
YORLAR AMA CESARET EDEMİYORLAR..
BURADA MÜHİM BİR ŞEYLER DÖNÜ-
YOR. DÜR BAKALIM NE OLACAK?

SALONA BİR SUBAY GİRDİ VE YERLERE KADAR EĞİLDİ
MAJESTE SİZLERİ BEK-
LİYDLAR SİZİ TAKİBE
HAZIRIZ

ARKASI VAR

YANLIŞLIK

Yazan: M. YAMAN

Sarktan izinli olarak gelmişti. Bir-buçuk aylık izin müddeti içinde evlenecek ve taşralarda bakım-sız, kimsesiz kalmaktan kurtulacaktı.

Dört yıldır ilk defa gelen Yüz-başı Salim, şimdi daha yakınlarla tayin edilmmişti. Konyaya. Şu bir buçuk ay içinde ne yapılırsa yapılacaktı.

Evde bir küçük erkek kardeşi bir de annesi vardı. Anneciği kapı kapı, eş dost kız arıyacaktı. Fakat kat evin işine kim bakacak? Bunun için Nezihe, Teyzesinin evine gelmişti. Kadıncağız İstanbul kazan kendisi kepçe, kız ararken, Nezihe, Salime bakıyordu. Ağabeyisi gidinceye kadar o orada kalacaktı.

Nezihe sessiz, muti bir kızıdı. Kar gibi beyaz bir teni, iri kara gözleri vardı. İki genç çocukluklarını birlikte geçirdikleri için bir arada bulunmaktan çok memnundu.

Salimin annesi, akşamları yor-gun argın geliyor, kâh bir genç kız resmi, kâh bir tarif getiriyordu. O akşam bu yeni kız üzerinde konuşu-yorlar, herkes fikrini anlatıyor ve ertesi gün bir yenisi peşinde koşu-luyordu.

Fakat aksilikler de birbirini kovalıyordu. Salimin gidişine yirmi gün kaldığı halde bir kız beğenil-memişti.

Fakat, elden ne gelir? Annesi o telâş içinde, bir gün bir kızın res-mini sokakta düşürüyor, ertesi gün getirdiği resmi uzatırken resim ye-meğin içine düşerek hemen yağ çe-kiyor, tanınmaz bir hale geliyor, bir

başka gün aldığı adresi kaybediyor, daha başka bir gün sözleştiği bir ahbabı ile deniz aşırı yere, kız bak-mağa gideceği sırada, çorapları kayboluyor, vapura yetişemediği için işler yüzüstü kalıyor, ana o-ğul telâş ve hırs içinde bocalarken Nezihe:

— Kederlenmeyiniz teyzeci-ğim, her şeyde bir hayır vardır, di-yordu.

Nihayet Salim bir gün son sö-zünü söyledi:

— Anne, ancak nikâh muame-lesini yapacak vaktim kaldı. Bu ak-şam kimin resmini getirirsen onunla evleneceğim.

Kadıncağın eli ayağı şaşır-dı. Apar topar, sabah karanlığı yolla-ra düştü. Akşam geç vakit geldi. Yorgunluktan bitmiş, başı tutmuş-tu. Hemen sedire uzandı ve:

— Aman Neziheciğim, dedi. Şu çantamı, şu mantomu al, bana da bir bardak su ver. Başım da çat-lıyor. O ne sıcaktı o..

Nezihe, Kadıncağızı ferahlandı-rmak için koşup dururken Salim de bir şey söylemiyor, üstelemiyor, içi içini yediği halde yemek hazır-lığına yardım ediyordu.

Kadıncağız bütün gün bir şey yememişti:

— Vakit yoktu, dedi.. Tam üç yere baktım. Birisi bize göre değil Dışarıya vermiyorlar. İkisi bir de-receye kadar.

Yemeğe oturdular. Nezihe tey-zesine çantayı getirmişti. Bir iki lokma bir şey yiyince kadın çanta-sını açtı, bir resim uzattı:

— İşte birisi bu. Bir memur kı-zı.

Salim çantasını bırakarak resmi aldı, dikkatle gözden geçirdi, sonra:

— Ötekine de bakayım anneci-ğim, dedi.

Annesi çantasını karıştırdı. İ-kinci resmi uzattı. Salim bu resmi görür görmez kıpkırmızı kesildi. Gözleri pek de iyi görmiyen annesi bu kızartıyı farketti:

— Ne o, evlâdım, bunu pek be-gendin galiba...

Salim bir kere Neziheye baktı. O dalgın bir halde ilk resmi tetkik ediyordu. Salim yutkundtu, gözleri-ni annesine çevirdi. Sesi titredi:

— Fakat anne, bundan kendisi-nin haberi var mı?

Annesinin bir kurnazlık yapıp-tığını zannediyordu. Kadın:

— Olmaz olur mu? dedi. Res-mini albümden çıkarttı da verdi.

— Peki ama biz şimdiye kadar neye bunu düşünmedik anne. O be-ni iyice bilir.

Annesi şaşır-dı:

— Ne söylüyorsun oğlum. Hem seni nereden biliyor? Ne zamandır İstanbulda değildin ki..

— Ya Çocukluğumuz, gençliği-miz bir arada geçmedi mi?

Salimin gözleri yaşarmıştı. Ba-şını teyzezadesine çevirdi:

— Nezihe, dedi. Sen bana kendi ağzınla söyle bakayım. Haki-katen Konyalı mı olacaksın?

Resmi onun tabağına koyan Sa-lim teyzezadesinin iki bileğini bir-den yakalamıştı. Şaşırın Nezihe tabaktaki resme bir göz atınca haykırdı:

— Teyze, ne yaptın? Bu benim

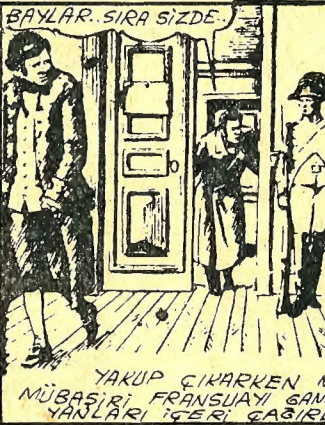

resmimmiş, vallahi yanlışlık oldu yine..

Fakat Yüzbaşı artık söz dinlemi-yordu. Çırpınan kız yüzünü ancak onun göğsüne saklayabildi. Gözle-rinden utanç ve memnuniyet yaşları beraber akıyordu.

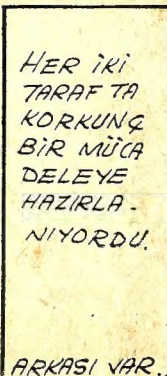
Bir çok aksiliklere sebep olan, resim ve adresleri, teyzesinin çorap-larını aşırın ve nihayet, çantasın-daki son iki resimden birisini alıp onun yerine kendi resmini koyan, Neziheydi.

MONTA KRISTO'NUN ESERİ

44

İNTİKAM PERİSİ

(4. sayfadan devam)

parkı yürüyerek geçti ve evin yolunu tuttu. Okadar dalgın ve düşünceliydi ki, Vernon'un kulübünün önünden geçerken, merdivenlerden inerek ona yaklaşan genç kuzenini görmedi bile! Vernon'un gözleri bulutlu, suratı asıktı.

— «Merhaba, Vilâ» dedi. «Eve mi dönüyorsun?» Sonra kızın cevabını beklemeden, «Bana bak Vilâ, dün akşamki mesele için bana kızmadın ya?» diye sordu.

— «Ne münasebet! Sen ne yaptın ki?»

— «İşte mesele orada ya! Hiçbir şey yapmadım. Halbuki seni müdafaa etmeliydim, sana okadar hücum etmelerine mâni olmalıydım!»

— «Senin elinden bir şey gelmezdi, Vernon. Bu iş benim işim.»

— «Doğru. Keşke ben de senin kadar cesur, azımkâr olabilseydim, Vilâ! Ama bu herhalde senin Meksikada sürdürdüğün o serbest ve heyecanlı hayatın neticesi olsa gerek.» Sonra hiç münasebeti yokken ilâve etti: «Herhalde oralarda başına epeyi acayip şeyler gelmiştir.»

Vilâ hayretle delikanlıya baktı. Vernon'un söylemek istediği bir şeyler vardı. Lafı değiştirmek, başka bir mevzuu geçmek istediği beliydi. Bunu anlayan genç kız kısaca,

— «Evet, öyle» dedi Sonra 'bekledi

Vernon tereddüt dolu kesik bir sesle,

— «Dün gece Star Viley senin evde olmayına çok üzüldü» dedi. Birbirinizi tanıdığınızı bana hiç söylememiştin»

Vilâ sükunetle, «Sormadın ki!» diye cevap verdi.

— «Star bize senin oturduğun şehirdeki acayip tiplerden bahset-Bilhassa ihtiyar bir melezi varmış.» Vernon aşıkâr bir heyecanla duruladı. Sonra gene sözüne devam etti. «Meksikanın bütün efsanelelerini bilen bir kadın. Büyücü müymüş neymiş.» Sonra daha fazla dayanamıyarak açıkça sordu: «Bu kadının nereye gittiğini biliyor musun?»

(Arkası var)

MİS MARI GOLD

(6. sayfadan devam)

ğım.» Sonra özür diler giib, «Otuz senedir gelmemiştim» diye ilâve etti. «Böyle bir aile tanıyor musunuz?»

Miss Celia, «Tanırdım» dedi. Ama artık burada oturmuyorlar. En büyüklere, Miss Celia öldü... çok oluyor.»

Frank'ın gözlerine bir gölge düştü. «Demek Celia öldü. Her neyse, sizi rahatsız ettim. Allahaismarladık.»

Miss Celia, «Güle güle» dedi ve yaşlı gözlerle otuz sene beklediği adamın girip otomobiline binişini ve uzaklaşışını seyretti. Sonra içeri girdi ve kardeşlerine,

— «Hakkınız var» dedi. «Evi kurşuniye boyatmalı, bahçeye de çiçeklerin yerine leylâk dikmeli.»

BİNBİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ, Ankara cad. NO: 36 - İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira 6 aylığı (25 sayı) 6 lira

SAHİBİ ve yazı işlerini fiilen idare eden: TAHSİN DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

ARKASI VAR.

GİZLİ VAZİFE!

GENÇ TEGMEN JANİNE BAYILDI.
NE GÜZEL RİZ... NERE DEN GELİP NEREYE GİDİYORSUNUZ?

ORDUGAHIMIZ BURADAN BİR KİLOMETRE UZAKTA. SİZİNLE BİR ER BIRAKACAĞIM. SİZİ GÖZLESİN. AKŞAM GELİP YİNE ÇEK GETİRECEĞİM.

ZAHMET ETMEYİNİZ EFEN. DİN. NE LÜZUMU VAR?

RİCA EDERİM BÖYLE DÜŞÜNMEYİN. BU AK SAĞ LI KADIN KİM?

HOCAMIZDI.. RİCA EDERİM BİZİM YAKINIZI BİR AKIN..

DOĞRU SÖYLEYİP SÖY LEMEDİĞİNİZİ BİLMİYORUM. BUNU DA SÖZÜ ÇEĞİZ

HAYIRRIH.. YENİ BİR EMİR GE LİNCEYE KADAR BU KADIN LARIN YANINDA KAL..

MAHVOLDUK MİŞELİN... TALİMİZ YAVER GİTMİYOR. ÜMİ DİNİZİ KIRMA YALIM

YOLDAN GEKİLİN.. GİZLENİN

MİŞELİN BENİ BU ADAMLA YALNIZ BIRAKMA KORKUYORUM

KORKMA. SENİ YALNIZ BIRAK MIYACAĞIZ

SUSUN.. FRANSIZCA KONUŞTUGUMUZU DUYMASIN..

SUNU HEYE CANLANDIRALIM..

BURASI İYİ.. YOLDAN GOK UZAK TA DEĞİL.

BİR AZ ATEŞ YAKALIM MI BAŞ ÇAVUŞ..

YASAK.. AMA ŞİM Dİ YASASI DİNLE YEN Mİ KALDI Kİ GEL SEN BANA YARDIM ET.

BEN YAKARIM. SİZ YALNIZ MÜŞA ADE EDİN YORGUN SUNDU

YORGUN DA LAF MI? BEN İHTİYAR ADAMIM. HARBEDECEĞİZ DİYE BENİ GİFTİMDEN ÇU. BUĞUMDAN ETTİLER. ENİM YANDI. KÖYÜM HARAP OLDU. OĞULLARIM RUS STEPLE RİNDE KAYBOLDULAR.

FACIA.. FACIA

DAHA BİTMEDİ. AMERİ KALILARIN ÖNÜNDEN KAÇIYORUZ. PERİ SAN OL DUK

HAYIRRIH BİTKİN BİR HALDE UYUDU. MİŞELİN ADAMIN TORBASINDAN İYİ ÇEK AL DI.

AL JANİN SUNU YE..

RİCA EDERİM BENİ BIRAKIN Gİ DİN. BENİM YÜ ZÜMDEN SİZİ DE ÖLDÜRE ÇEK LER

OLMAZ DEDİM YAVRUM.

ÇAVUŞ UYUYOR.. HEMEN YOLA ÇIKIP BURADAN UZAKLAŞ MALİYİZ.

YAVAŞ.. UYANMA SIN..

BİZİ TAKIP EDECEK HALİ YOK.

ARKASI VAR

MANDRAKE ELMAS ÜLKESİ

BİNBİR ROMAN

VE KORSANIN
TÜFEĞİ BİR BUZ
PARÇASI HALİNİ
ALİYOR. KORSAN
BİR HAYRET
FERYADI KORARI-
YOR.

KUTUP KORSANI TETİĞE DOKUNAN PARMA-
GINI KASARAK "NE İYİ ETTİNİZDE GEL-
DİNİZ! YAZIKKI KALAMIYACAKSINIZ!"
DİYOR. O'ANDA MANDRAKE BİR İŞA-
RET YAPIYOR.

HEMEN TABANCASINA SARILMAĞA KALKIYOR, AMA
SİHIRBAZ FIRLIYARAK ÇENESİNE BİR YUMRUK İNDİ-
RİYOR.

SIKICA BAĞLADIKTAN
SONRA NARDANIN İP-
LERİNİ ÇÖZÜYOR.

NARDA "BENİ BULACAĞINI BİLİ-
YORDUM SEVGİLİM!", DİYOR.

BERABERCE GEMİ YAGMALARIYLA DOLU OLAN AYI
KORSANININ MAĞARASINA GİDİYORLAR. ANSIZIN
DİSARDA KESKİN BİR İSLİK DUYULUYOR.

KORSAN ALAYLI ALAYLI. "ÇOCUKLARI ÇAĞIRDIM.
KARINLARIDA AÇ. BAKALIM ONLARLA NASIL BAŞA
ÇIKACAKSIN, BAY Sİ'HİRBAZ! DİYE GÜLÜYOR.